

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

Les eleccions i la crisi del Règim

Els pròxims mesos estaran marcats pels diferents processos electorals que pràcticament s'encadenen. Uns comicis controlats pel poder judicial heretat del franquisme, com demostren les últimes actuacions de la Junta Electoral Central (de que els seus 14 membres, 8 són magistrats del Tribunal Suprem). La paradoxa de deixar el govern d'unes eleccions democràtiques a un poder judicial franquista és una mostra més dels equilibris establerts en l'anomenada "Transició".

La convocatòria anticipada d'eleccions és el resultat de la incapacitat del govern Sánchez de respondre a les expectatives generades per la moció de censura. Excepte la pujada del Salari Mínim a 900 euros, durant aquests 9 mesos, Sánchez a penes ha adoptat algunes mesures de les quals reclamava la majoria social que va veure amb esperances l'expulsió del PP del govern. La LOMCE i la Llei Mordassa segueixen en peus. Com l'article 315.3 del Codi Penal. La reforma de pensions de 2013 no ha estat derogada. Tampoc s'han derogat – ni tan sols parcialment – les reformes laborals, pesi a l'acord de la Ministra de Treball amb els sindicats, el compliment dels quals demanden avui els dirigents d'UGT i CCOO. A ningú se li oculta que va ser la negativa de Pedro Sánchez a fer si més no un pas pel que fa al judici dels republicans catalans el que finalment va motivar el rebuig parlamentari a aprovar els Pressupostos de l'Estat, que va desencadenar la decisió de Sánchez d'anticipar la convocatòria d'eleccions.

Ara, totes aquestes mesures que el govern no va voler aprovar es converteixen en promeses electorals, davant el desconcert de bona part de la classe treballadora. Milions de treballadors i joves dubten sobre què fer en les eleccions. Sens dubte, temen la possibilitat d'una victòria de les dretes que portés a la formació d'un govern PP-Cs-*Vox que buscara arrasar els seus drets i conquestes socials, i que portaria la situació a Catalunya a un punt d'enfrontament irrespirable, però, d'altra banda, dubten de les promeses de les organitzacions que parlen en el seu nom i que han aplicat també retallades de drets, salaris i conquestes socials des dels diferents governs. En aquesta situació, molts

dubten si anar a votar per a tancar el pas a la dreta, mentre uns altres es plantegen abstenir-se.

La picabaralla de les llistes electorals

Mentre les enquestes auguren un resultat molt ajustat, o fins i tot un "empat tècnic" que deixi la formació d'un hipotètic govern en mans dels republicans catalans, retornant tot a la casella anterior a la convocatòria d'eleccions, els diferents partits, mancants mesures concretes que oferir als votants, s'embarbossen en operacions de propaganda a base de "fitxatges estrella".

Cadascun al seu estil. Mentre el PP es vana d'haver fitxat per a la seva candidatura per Barcelona a una persona que té a orgull no parlar català i Vox porta en les seves llistes a uns quants generals en la reserva, Ciutadans recorre a gent de la "societat civil" com l'executiu de Coca-cola Marcos de cinquè, presentant així per Madrid a un dels responsables del ERO de Coca-cola, el rebuig de la qual va aglutinar les forces de bona part del moviment obrer (a les organitzacions del qual va qualificar públicament de "sectaris, parasitaris i inútils").

El PSOE no és aliè a aquesta cerca de "figures" per a les seves candidatures, com ja va fer Pedro Sánchez per al seu govern, ensepegant amb els antecedents fiscals d'alguns candidats adinerats amb l'objectiu de pagar menys impostos.

Tampoc la confecció de les llistes de "Podemos" i IU expressa la voluntat de combatre per les reivindicacions socials, estant presidida aquesta confecció per baralles que no tenen un rerefons polític, sinó la pura pugna pels llocs de sortida (com el cas madrileny mostra amb claredat).

En última instància, el recurs a figures "estrella" per part dels diferents partits, mancants alternatives reals que oferir, és una mostra de la crisi que sacseja al Règim de la Monarquia i a les seves institucions i que copeja a totes les organitzacions que viuen immerses en les institucions del règim. I també alimenta l'escepticisme i el rebuig de molts treballadors i joves cap a la política oficial.

Les reivindicacions

Nou mesos de govern de Pedro Sánchez han deixat sense resposta les principals

reivindicacions dels treballadors, la joventut i els diferents pobles de l'Estat.

Per als treballadors, la qüestió està clara: cal derogar les reformes laborals, així com la LOMCE, el decret 3+2, la Llei Mordassa i l'article 315.3 del Codi Penal. Cal defensar el sistema públic de pensions, la qual cosa exigeix derogar les contrareformes de 2011 i 2013, i imposar per llei la revaloració com a mínim segons l'IPC. Digui el que digui Brusselles, cal imposar un pressupost d'urgència per als serveis públics, per a posar fi a la deterioració de la sanitat, l'ensenyament, la dependència, i cal posar en marxa un pressupost extraordinari d'inversions en infraestructures, per a pal·liar la deterioració produïda per anys de retallades en carreteres i transport ferroviari.

La immensa majoria social que va veure amb esperança la moció de censura contra el PP, esperava que el govern Sánchez s'orientés en aquesta direcció. Però no ha estat així i el govern Sánchez, ha volgut justificar la seva inacció per la inexistència d'una majoria parlamentària sòlida, i la seva falta de valentia política per les "exigències desaforades" dels nacionalistes catalans. En realitat excuses perquè la feblesa parlamentària del govern hauria quedat en un segon terme si aquell hagués pres mesures en favor dels treballadors, dels pensionistes, de la joventut. No hi ha millor recepta per a combatre als convocants de la plaça Colón. Recolzar-se en la majoria social que vol recuperar drets i defensar el que és de tots, reforçar aquesta majoria social sobre la base d'una solució democràtica a la qüestió catalana, en lloc de plegar-se als qui fan de l'enfrontament entre pobles una de les seves principals banderes.

El silenci de les organitzacions

Però la falta de valentia política del govern no és l'únic problema. En la situació viscuda en els últims mesos, per a molts treballadors, i per a molts afiliats i quadres dels sindicats obrers, és molt desconcertant el silenci i la passivitat dels dirigents dels sindicats obrers. Primer van animar a esperar que el govern actués. Després, quan es veia que el govern no es decidia a adoptar mesures com la derogació de les reformes laborals, van pujar el to de les demandes, però mantenint els límits.

El 8 de febrer, en un acte conjunt d'UGT i CCOO convocat per a exigir al govern "més fets, menys paraules", els secretaris generals de totes dues organitzacions van instar al govern a complir els seus compromisos i fer passos reals per a revertir les retallades socials i laborals, sense escudar-se en la falta de majories parlamentàries. Unai Sord va dir que "no podem demanar a ningú que guanyi una votació en el Congrés, però sí que es coresponsabilitzi amb el que ha acordat amb CCOO i UGT". Van amenaçar amb convocar noves mobilitzacions si el govern no passava immediatament "de les declaracions al BOE".

Després del 8 de febrer, i després de la convocatòria d'eleccions, el govern va fer oficial la seva decisió de no tocar les reformes laborals, i els dirigents sindicals no han passat de condemnes verbals a aquest anunci. Han arribat a dir que no convocaran mobilitzacions en període electoral. Per a molts, es tracta de no posar en dificultats a Pedro Sánchez i al "vot d'esquerres". Unai Sord declarava que "farem una crida permanent als treballadors i treballadores a la mo-

bilització electoral", perquè cal frenar "l'agenda reaccionària".

La passivitat dels dirigents de les organitzacions ve des de lluny. Des de la vaga general de 2012, han decidit, en els fets, tancar la via de la mobilització i confiar-ho tot al "diàleg social" amb els diferents governs, a pesar que cap resultat hagi sortit d'aquest "diàleg". Una via que no ha fet sinó aprofundir el desagafo d'àmplies capes de treballadors cap a les organitzacions i el recurs a coordinadores i plataformes per a organitzar la defensa dels seus drets.

Quina és la sortida?

La solució a les necessitats de la classe treballadora, de la joventut, de les dones, dels pobles, exigeix la més àmplia democràcia, exigeix acabar amb el règim de la Monarquia, imposar la República, les Repúbliques de tots els pobles de l'Estat unides fraternal i lliurement.

Sens dubte, en les pròximes eleccions molts treballadors votaran les candidatures del PSOE o d'Units Podem o d'altres organitzacions que recolliran reivindicacions obreres i democràtiques en els seus programes. Alguns amb la renovada

esperança que es faci una mica més des del govern, i uns altres, més preocupats per l'auge de la dreta franquista, que per la il·lusió que generen aquells. Uns altres s'abstindran. Per descomptat, no som indiferents al que pugui succeir en les eleccions, ja que la victòria electoral d'ells uns o els altres tindrà conseqüències polítiques immediates. Molts treballadors saben el que pot succeir en aquest país si triomfen Casado-Rivera-Abascal. No obstant això, l'experiència està feta i el succeït en els últims mesos ho ha tornat a confirmar: no hi ha sortida sense fer retrocedir al règim monàrquic i les seves institucions al servei del capital financer; no hi ha sortida si la decisió és sotmetre's de nou a poders –com el judicial– heretats del franquisme, que impedeixen una solució democràtica per a la qüestió catalana. Una solució democràtica que no cap dins del marc de la Constitució Monàrquica, que estableix la "unitat indissoluble de la Nació Espanyola" i que funciona sota la tutela de poders antidemocràtics com el poder judicial franquista, l'exèrcit, plegat d'apologistes del franquisme i que nodreix les llistes electorals de Vox (com també les del PP i Cs), i la pròpia Monarquia. No hi ha sortida, en definitiva, si no es governa a favor de la majoria social, optant per claudicar davant Brussel·les o la CEOE. En el millor dels casos, es tornarà a la mateixa situació de bloqueig que ha portat a la convocatòria electoral.

Les conquestes arrencades després de la mort del dictador han estat retallades o estan amenaçades. La defensa de cadascuna d'elles requereix acabar amb el règim monàrquic i obrir la via a la República. En el moment en què es commemorarà el 14 d'abril, tots els que ens reclamem de la lluita per les llibertats i la democràcia, hem de contribuir al fet que tingui expressió política la majoria social que advoca per la derogació de les reformes i de totes les contrareformes; que vol defensar les pensions i parar els peus a la dreta "sense cap complex", que vol un canvi polític en profunditat i acabar amb l'enfrontament entre pobles.

Pròxima aparició de la Veritat núm. 101

En uns dies sortirà al carrer un nou número de la revista teòrica de la IV Internacional. Recollim aquí el seu contingut:

- Presentació
- On va la Xina?
- Veneçuela
- Mèxic – una nova situació política
- Notes sobre Europa
- Palestina
- Notes de lectura. Crisi econòmica
- Homenatge a K. Liebknecht i Rosa Luxemburg

Abona't a la nostra revista internacional!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Reclzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A), 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta